

ת"פ 44257/08/16 - איליה לזרב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 44257-08-16 מדינת ישראל נ' לזרב(עציר)
תיק חיצוני:

בפני	כב' סגן הנשיאה, שמעון שטיין
מבקש	איליה לזרב
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפניי בקשת המבקש להורות למשיבה להמציא למבקש את הנתונים הבאים:

- מדיניות והנחיות התביעה הכללית, הכתובות והבלתי כתובות (ברמה הארצית וברמת המחוז) באשר להעמדה לדין של חשודים בגין: עבירה של הונאה בכרטיס חיוב; עבירה של קבלת דבר במרמה; בשתי העבירות גם יחד;
- פירוט אודות כל כתבי האישום שהוגשו בשנים 2014; 2015; 2016 (בכל בתי משפט השלום בארץ, בחלוקה למחוזות) שהוגשו בגין: עבירות של הונאה בכרטיס חיוב; עבירות של הונאה בכרטיס חיוב וקבלת דבר במרמה; עבירות של הונאה בכרטיס חיוב וגניבה.
- מספר כתבי האישום שהוגשו בעבירות המפורטות לעיל;
- רשימה של כל ההליכים האמורים, הכוללת מספרי הליכים ותוצאת ההליכים (לרבות תיקון בכתב האישום).

רקע ועובדות

- ביום 18.8.16, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של הונאה בכרטיס חיוב (2 פרטי אישום), עבירה לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב תשמ"ו 1986 (להלן: "**חוק כרטיסי חיוב**"), עבירה של קבלת דבר במרמה (2 פרטי אישום), עבירה לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן בעבירה של גניבה (2 פרטי אישום), עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

2. כעולה מעובדות כתב האישום, עובר למועדים הרלוונטיים לכתב האישום, עבד המבקש במועדון הלינקולן שברחוב הבנאי 14 חולון (להלן: "**המועדון**") כמנהל משמרת. במסגרת עבודתו, קיבל המבקש מבליינים שפקדו את המועדון, את כרטיסי האשראי שלהם, לשם חיובם בגין הוצאותיהם בעת שהייתם במועדון.
3. פרט האישום הראשון, עניינו באירוע מיום 9.10.15, בשעות הבוקר המוקדמות, בילה במועדון סהר קובה (להלן: "**סהר**"), יחד עם חבריו.
4. בשעה 04:52 או בסמוך לכך, מסר סהר את כרטיס החיוב שברשותו למבקש, על מנת שיחייבו בסך של 170 ₪, עבור בילוי ורכישותיו במועדון (להלן: "**כרטיס החיוב של סהר**"). המבקש חייב את כרטיס החיוב של סהר בסך האמור ולאחר מכן חייבו שוב, ללא ידיעת סהר וללא הסכמתו, בסך נוסף של 400 ₪.
5. בהמשך למתואר לעיל, נטל המבקש מקופת המועדון, סך של 400 ₪ במזומן ושלשל אותם לכיסו כנגד חיוב הכרטיס של סהר בסך האמור.
6. פרט האישום השני, עניינו באירוע 22.9.15, בילה אחיה של איבט בלסאן (להלן: "**איבט**") במועדון ובדומה למתואר באישום הראשון מסר למבקש את כרטיס החיוב של איבט על מנת שיחייבו בסך של 54 ₪ (להלן: "**כרטיס החיוב של איבט**"). בנסיבות אלו, שמר המבקש את פרטי כרטיס החיוב של איבט לרבות תוקפו וספרות הבטחון, ללא הסכמתה וידיעתה.
7. בהמשך למתואר לעיל, בין התאריכים 22.9.15-10.11.15, ביצע המבקש 70 עסקאות בכרטיס החיוב של איבט, בסך כולל של 34,006.25 ₪ ללא הסכמתה וידיעתה, כמפורט להלן:
 - א. 29 עסקאות טלפוניות בין התאריכים 28.9.15 ועד ליום 18.10.15, בהן חייב המבקש את כרטיס החיוב של איבט בקופת המועדון בסך כולל של 8,143 ₪ אותם שלשל המבקש לכיסו, במזומן, כנגד חיוב הכרטיס בסך האמור.
 - ב. 27 עסקאות באינטרנט בין התאריכים 6.9.15 ועד ליום 18.10.15, בהן חייב המבקש את הכרטיס באתרי קניות באינטרנט, בסך כולל של 20,859.39 ₪, תמורת רכישת מחשבים וחלקי מחשב, טלפונים ניידים ומוצרים שונים.
 - ג. 14 עסקאות טלפוניות ובאינטרנט בהן הזמין המבקש ארוחות מבתי עסק ומסעדות לביתו שברחוב הגפן 1 בעיר ראשון לציון (להלן: "**הבית**"), רכש מנעול לאופניו וכן השתמש בשירותי המוניות Gett בארבעה מועדים שונים מביתו ליעדים שונים.

טענות המבקש

8. ביום 18.8.16, הוגש כנגד המבקש כתב אישום.

9. ביום 28.11.17, התקיים יום מוקד בפני כב' השופטת זמיר, במסגרתו טענה ההגנה, כי בכוונתה להעלות טענות מקדמיות הנוגעות לסעיפי העבירה, תוך שהיא מציינת כי: **"גניבה ממעביד אין כאן, לא באישום הראשון ולא באישום השני. לגבי קבלת דבר במרמה אטען לגופם של דברים"**.

10. לטענת המבקש, באותו המועד (28.11.17), בין עשרות התיקים, נדון גם עניינו של נאשם אחר בתיק 23613-08-17, אשר בשנת 2016, ביצע שימוש אסור בכרטיס חיוב, בסך כולל של אלפי שקלים. אותה התביעה ייחסה לאותו נאשם, בגין ביצוע המעשה, שתי עבירות בלבד: עבירה של הונאה בכרטיס חיוב ועבירה של גניבה, ואילו כנגד המבקש, כאמור, בגין עבירה זהה, יוחסה עבירה נוספת - קבלת דבר במרמה. כאשר לטענת המבקש, ללא הצדקה.

11. ביום 18.2.18 לאחר כפירה, ביקשה המשיבה לתקן את כתב האישום, כך שיימחקו העבירות של גניבה בידי עובד ותחתן תיוחס למבקש עבירה של גניבה (בשני האישומים). בית המשפט נעתר לבקשה, במועד הדיון נטענה טענת המבקש לאכיפה בררנית.

12. לטענת המבקש, המידע המבוקש נדרש לצורך ביסוס טענת אכיפה בררנית והינו חיוני להגנת המבקש, לגרסתו קמה לו טענת "הגנה מן הצדק" שיש בה כדי להביא לבטלות כתב האישום.

13. סמכות בית המשפט לבקר את שיקול דעת המאשימה בענין זה ואף לבטל את כתב האישום, הוכרה בפסיקת בית המשפט העליון, מקום בו הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

14. עוד מוסיף המבקש כי פסיקת בית המשפט העליון, הכירה בזכותם של נאשמים לקבל מידע הנוגע לשיקולי העמדה לדין, על מנת לבסס טענת הגנה מן הצדק, בשל אכיפה בררנית או מפלה, ולהעלות טענות כנגד שיקול הדעת המנהלי של התביעה בהעמדה לדין. אין באפשרות הנאשם להשיג מידע זה באופן עצמאי.

15. לטענת המבקש, בהיותו בן 18 ו- 5 חודשים, ביצע, כך על פי כתב האישום את העבירות המנויות בכתב האישום, לגישתו, קיימת אכיפה בררנית כנגדו, שכן הוגש אישום הכולל כפל עבירות וכנגד נאשם אחר (לפחות), בגין מסד עובדתי דומה, הוגשו שתי עבירות זהות, למעט עבירה של קבלת דבר במרמה. בחומר המבוקש יש כדי לסייע להגנה בטיעוניה.

16. לטענת המשיבה, טענתו המרכזית של המבקש, בבסיס הבקשה היא כי: **"התביעה לא נוהגת לייחס עבירות קבלת דבר במרמה וכן עבירות גניבה ביחד עם עבירת הונאה בכרטיס חיוב, הכל בגין אותו מעשה ומדובר בכפל עבירות בגין אותן העובדות"**.

17. בתגובתה, התייחסה המשיבה לשאלה: "האם נכון מבחינת החוק לייחס לאדם עבירות גניבה למיניהם ביחד עם קבלת דבר במרמה?".

18. המשיבה סבורה כי בידיה פרוגטיבה בלעדית ושיקול דעת רחב ומשמעותי ביותר בניסוח כתב אישום, בחירת סעיף האישום, בחירת סוג העבירה (עוון או פשע), בחירת הערכאה שתדון בעניינו של הנאשם, בעניינו המבקש, אך כאשר שוקלת התביעה באיזה סעיף חוק להאשים, עליה לפעול על פי תכלית העבירה ויסודותיה המתאימים ביותר.

19. לטענת המשיבה, המבקש לא ביסס בראיות את חששו כי המשיבה נקטה כנגדו ביחס מפלה ותוך אכיפה בררנית, או כי המשיבה שינה את מדיניותה או כי המדובר בהחלטה שרירותית של המשיבה המושתתת על מניע פסול או שיקולים זרים ולכן אף בשל כך אין הצדקה להעברת הנתונים המבוקשים לעיון המבקש.

20. עוד לטענת המשיבה, ב"כ המבקש מפנה בבקשתו להלכות בית המשפט העליון כאשר נסיבות התיקים הינם ייחודיים ובלתי שגורתיים בדבר תיחום הגבולות שבין חופש הביטוי לבין פרסום דברים בגנות איש ציבור ומדיניות האכיפה והעמדה לדין במקרים מסוד זה ואין חולק שזה כלל לא דומה ולא מתקרב למקרה שלפנינו.

21. לדידה של המשיבה, היא פעלה לפי תפקידה ולפי תכליתו של החוק בנסיבות התיק הנוכחי, לאחר שהונח בסיס ראייתי, שהמשיבה פעלה כחוק ולפי יסודותיהן של העבירות המיוחדות למשיב ובהתאם לסמכותה, ועל כן יש להורות על מחיקת הבקשה על הסף.

22. עוד מוסיפה המשיבה כי לא הובאה אף ראיה ובדל ראיה ליחס מפלה שרירותי או אכיפה בררנית, לביסוס הבקשה והמשיבה טוענת שהמבקש לא הרים הנטל הרובץ לפתחו בעניין זה.

23. המבקש מפנה בבקשתו לתיק נוסף שמתנהל בבית משפט השלום בראשון לציון (ת.פ. 23613-08-17), כאשר לטענת המשיבה, קיים בתיק שוני מהותי בעובדות ומעשיו של הנאשם בתיק האחר לבין המבקש. שכן בתיק האחר, "מצא" הנאשם את כרטיס האשראי של הבעלים ובתיק שלנו המבקש קיבל את כרטיס האשראי במסגרת תפקידו. לטענת המשיבה קיים הבדל עצום בין קבלת כרטיס חיוב לידי במסגרת תפקידו ומעמדו של המבקש בתיק הנוכחי, לבין "מציאה אקראית" של כרטיס חיוב בתיק האחר. הבדל נוסף בין הנאשמים, נעוץ בשיטת השימוש בכרטיס החיוב, בעוד המבקש שמר את פרטי כרטיס החיוב

ולא החזיקו "פיזית", הרי שהנאשם בתיק האחר, החזיקו פיזית.

דין

24. ענייננו בשאלה האם המידע והמסמכים שהמבקש עותר לקבלתם לידי, הינם בגדר חומר חקירה כמוגדר על פי החוק והפסיקה, והרלוונטיות שלהם להליכים המתנהלים כנגד המבקש.

25. כבר עתה ולאחר שעיינתי בבקשת המבקש, בתגובת המשיבה, בכתב האישום הנוסף אליו הפנה המבקש כמו גם בפסיקה אליה הפנו הצדדים, מצאתי כי אין להיעתר לבקשה.

26. ראשית, אשר לטענת המבקש, שלפיה, אין זה נכון מבחינת החוק לייחס לאדם עבירות גניבה למיניהם ביחד עם עבירת קבלת דבר במרמה, הרי שעיון בדנ"פ 2334/09 **ישראל פרי ואח' נ' מדינת ישראל ואח'** [פורסם בנבו], פ"ד סד (3) 502, מלמד כי בית המשפט העליון, מציין, לכל הפחות לעניין עבירת הגניבה ועבירה של קבלת דבר במרמה, כי קיים שוני בסיסי בין העבירות, מבחינת הערך החברתי המוגן. נכון אמנם כי המבקש בעניין זה מוסיף וטוען כי כתב האישום עניינו כפל עבירות אף בעניינה של עבירה של הונאה בכרטיס חיוב, ואולם, בשלב ראשוני זה של ההליך, לא מצאתי כי המבקש הצליח להרים את הנטל כי אכן קיים שוני כזה, או כי יש מקום להעלות טענה זו, מקום בו יסודות העבירה שונים ועל פניו נראה כי אין כל חפיפה או כפל בייחוס העבירות גם יחד.

27. מבלי שהדבר יהווה אינדיקציה לקביעה כזו או אחרת, בסיכומי של דיון, הרי שאין מקום והצדקה להנחה כי עבירות שלילת הרכוש למיניהן, עומדת כל אחת בפני עצמה ולא תיתכן חפיפה מסוימת. ואולם, על מנת לקבוע כי אכן קיימת חפיפה בין העבירות, כפי טענת המבקש, יהא על המבקש להוכיח, כי לא התקיימו היסודות הספציפיים הנדרשים לצורך הוכחתן של העבירות, או כי ישנה חפיפה הן ביסודות העבירה והן בעובדות, יבחן השוני בין הערכים המוגנים המונחים בבסיס העבירות שיש בהן כדי לסכן את המבקש, כפי טענתו, בהרשעה בכפל עבירות.

28. שנית, עיון בכתב האישום בת.פ. 23613-08-17, הוא התיק הנוסף, אליו מפנה המבקש, מלמד כפי טענת המשיבה, כי נסיבות אותו אירוע שונות לחלוטין ולא ניתן להשליך מנסיבות תיק זה לתיק שלפניי.

29. כל תיק ותיק נבדק על פי נסיבותיו הוא, על פי חומר הראיות שנאסף בו ועל פי נסיבותיו הספציפיות של החשוד (בעניינו המבקש). משדן בית המשפט בעניינו של נאשם, אין הוא אמור לבחון האם נכונים היו שיקוליהם של העוסקים במלאכה בהחלטותיהם לנקוט בהליכים משפטיים או לאו ובאילו סעיפי עבירה יואשם הנאשם.

30. למאשימה, כפי טענתה, אותה אני מקבל פררוגטיבה להפעיל שיקול דעת בנוגע לכך. חזקה, כי כל עוד לא הוכח אחרת, הופעלו שיקולים ענייניים בלבד. הביקורת השיפוטית על החלטה של המאשימה, ובעניינו המשיבה, על העמדה לדין הינה אך ורק במקרים חריגים, בהם נפלה ההחלטה מחוץ למתחם הסבירות באופן ניכר.

31. בעניינו כאמור, המבקש לא הוכיח כי המשיבה הפעילה שיקול דעת פסול עת הוגש כתב אישום כנגדו.

32. מצאתי לקבל במלואה את טענת המשיבה שלפיה המדובר בטענה בעלמא, הנאשם לא הציג בבקשתו כל תשתית ראייתית שיש בה כדי לתמוך בטענתם לקיומה של אכיפה בדרנית.

33. למעלה מן הצורך אציין כי הלכה פסוקה היא כי ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק יעשה במקרים חריגים ביותר, מקרים בהם התנהגותה של הרשות היא שערורייתית ותחושת הצדק האוניברסאלי נפגעת (ראה למשל ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נט(6) 776 (2005)) וכאמור, לא מצאתי כי בעניינו אלו הם פני הדברים.

34. בנסיבות העניין, הבקשה נדחית.

35. בדיון שנקבע ליום 16.9.18 שעה 08:30 יינתן מענה מפורט לכתב האישום.

36. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ח, 11 אפריל 2018, בהעדר הצדדים.